

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Den Swenske
PATRIOTEN.

NO. XVII.

Absumit hares Cacuba dignior.

Appert! låt oss arbeta på huru wi dageligen måtte bli ju förnämare och förnämare, så at wi må lemna våra gemena förfäder så dyupt nedan om oss, som en nyordt Sprätt-höl sit gamla Postil- Politicus til Præceptor. Ha wi intet at gratulera vår tid, när wi besinne at en Dräng och Piga nu är så god, som Herre och Fru i fordnå dagar, men Herren och Fruen sielfwe som de gamlas Farsler och Præcessor? När jag täncker på denna sak, så komma mig underliga grillet före; jag begynner råttas nu tro.

At Människo-Släktet blir wärkeligen ju ädlare och förnämare, yti ju flera leder det hinner fortplantas sig; liksom en ostia-cohöberad win-spiritus blir ju starkare. En ädling är en lagom Karl, så länge hans sköldmeriter äro i lefwandes listwe; men sed an de fått på 3. a 400. år måhls förnyttne i en wählboren graf, så dunstar föst en Höghedel Spiritus deraf op i den lefwande

InOM R Släkt-

Slått-Bloden. Jag kan flyta at allas vår Blod må-
ste bl. swit wälsbeligen förbättrad, sedan han passerat ge-
nom så många filter och mörka labyrinthen; det lärer
så gå till med Menskliga Stammen, som med ett wälf-
werck, ther thet bästa alltid följer med til sidt. Förfa-
renheten wisar, at det oädle blifwa ärligen om icke äd-
lare dock förnämre; En källar- liggare med renst win
är intet ensamen om den hedern at bli ju gamlare ju äd-
lare; en redlig Swensk Ohl-Tunna tager i sitt mått ei
heller mindre til med ären.

Ingen kan neka at ju ämbeten, tienster och handt-
werck icke äro i sig sielfwe nu the summe, som för 200.
år sedan, lika ärlige och hederlige; men at nu de ämbe-
tes-skor, som för 30. år sedan hade strid med gattfärin-
gen om Höst och Wår, hafwa blifwit ett Baans-steg
högre opp; at en Skrifwar-tienst är ett Secretariat, ett
Kramar-Hustru-rum Fruskap, en svart Rock med
Prediknings-Concept i Fickan Magisterkap, ett Sko-
makar-Handtwerc Herrskap, det komner oförneli-
gen af sielfwa personernas dekillering i blodet; Ty hwad
the öfriga ägenskaper widkommer, som med Alt, milde
och witterhet förwårswas, så finner jag däri ingen sär-
deles ändring mera än sielfwa sifflorna. Sillas man
låter sitt logicaliska förstånd saktmodeligen wara in-
skränckt innom samma Dieterici Logica, som det Le-
ctoraliske rummet högtitdades ut if för 60. år sedan;
Sträddar-dagar är lika rumrilt nu, som när man ståt
Spanska rumsor på armen; Herr Kent brukar Farfars
feta Postillor lika Orthodoxt som saliga Gubben sielf.
Herr Publican har nu så god hog at soya, som hans
stiernlösa Stamfar; Mad, Chicane, är intet rådrädi-
gare i sin Samarets-rock, än i sitt gamla Sköt-wa.
Monf,

Monf. Praxis kan räkna sina 16, ahner af sam-
ma ämbete, Småråtsfate och Lurendräggare allihop;
men det är stor åtskillnad på förnämhet imellan den
förste och den sidste; Den förste hade tog af Skinby-
xor; Hähl = fäke = brödd och nåswoer = skor med remar i,
den andre begynte med Stamp = walmar och pip-
flägg; den tredje lade an Spännen och Fris; den fjer-
de drog öfwerklädda Skinpålor och Slekings Hals-
duk; den femte tog på med Klädes = Tröja och svart
Hatt; den siette lade rynchior och Silt = Strampor der
til; den sunde bruggde starköhl, köpte Speglar
gjorde Fickor på Rocken och brukte Tyff = skor; den ot-
tonde krusade håret och satte guldring på fingret; den
tionde måhlade huset, köpte Taffts = Band och Cat-
tuns Nattrock; den tionde begynte med wim och Tra-
ckeringar; den ellofte = = = summa; Praxis sielf
går i Lock = Peruque och Silke, heter förnäm Her-
te och galler för stor Matador, lefwer präktig
med Porcellin och förghlte Tapeter; har Cam-
mar = Dienare, Hus = Jungfrur och Laqueyer; fast-
än han brukar sitt Wärrerliga Handtwerck; Ett
demonstrerligt bewis på min satts, at Människor-
na bli ju förnämre ju flera Släkter de äro ifrån
Adam; men hwad tror han wär Stam = Far då har
warit för en?

Häller du med mig, min Läsare? Nei; nå,
så wil jag hålla med dig då; Förstånd och Rickelighet
litter allena utan ock rätt wärd, och förädlande när-
t knat, och tar hos affowlingarna snarare af än til;
men Högfärden allena har mårt och wärer dageligen
til hos oss, liksom Herr Patron, och hans compendieuse

myndighet säger om endstämning när det af mynd=siuke
ogår beträffar en profitabel sak. Örs. Långd. v. m. h. om
Jag vill intet tabla om dem, som hafwa råd
och något ämne at högfärdas, utan här äro fattige
vadder=knöpar, som Fru Högfärd regerar med ganska
stakota och stränga tömar. Ett orimligt i regeln
den Fruen! Hon fectnar af frull och har dock sin
föda af öfverflöd. Hans Grammaticaliske Wäl-
lärdbet Herr Discete war fordom glad at ha sig
krypa i en skåblig Koppa, men nu bröstas han sig i
hållsna bagars hår i Coeffure, i Perucque och Herras
drägt. Sedan Madamen blef Fru, så blef Bigan
Jungfru, så går det: allt i rad i rad stiger opp
som en Karbas, faller ned som ett förslitt linne.

Det är underligt at se på huru i vår tid stor-
ra och breda själar äro så trängt fogerade i små och
gemena kroppar. Capillus har en själ, som medan
kroppen träkar sig fram på stengatan, äter lustigt i
en förgylt wagn. Herr Ziphras Kidpman = herna
ser man en Grefswaltz själ qwidra och wrida sig i
en mängen Biskep = själ viftar och flöstar i en trång
Capellans = hus? En Caffee = själ i en Skoffickar = hus
streu? En Fransösk och beleswad själ i en Bond = huse-
mel? En siden = trgs = själ i en Fågärd = piga? En
Ballet = själ i en Laquas? En Galante = själ =
men, förbit mig min Päsare, jag bryter af, här till
hafwa wi skämtat, ut vill jag bli afswariant. Du
må intet tro at jag tablar emot en dygd som ärfwes
i många leber: nej, jag wrdar den ju högre, ju
längre tubakn hon vr skammär. Jag wet huru stort
wärde

wärde en rätt Adels-bör äga, när den får sitt dygdiga
ursprung och grundwähl från Hedin tima eller br-
minnes-tider; men, jag will at dygden skall wärd
med hedren; jag will at Lucilia skall intet sätta nå-
san i wärdet öfwer sina longfädgars förtienster, så
framt hon icke äger lefwande deras dygder jämte an-
dra minnes-märken efter dem. Sista Kopplerska för-
tjänar Spinhuset, fastän hennes Mor varit Stats-
Dame hos en förnäm Fru och leat i säng med en
förtorkad Skur-gud på landet. Allendig är wår he-
der som ligger i grafwen med wåra Förfäder: det
wi ingen del hafwe sielfwe öti, det som lyckan och
ödet giordt, det sätter i grunden litet wärde på oss:
Gamla Werlden kan ha mycket at tacka en Stamfar-
före, hwars afkomma i sin tid ei kan räknas för an-
nat än en astrap i börda på jorden. Herre Gud!
at det kan sinnas folck, som tro at andra menniskior
äro födde at söda och dyrka dem derföre, at de må
kunna så god tid at förderwa sig och andra i wällust,
säfängia och lättia: derföre, at de måtte auctorifera
oddygd, dårskap och öfwerflöd, ruina = = = Men
hwad skal jag då säga om alla öfwer huswud? som
hafwa ingen Adels och Ahner til sin wärande högfärds
täckte? Jag låter mina Cäsare sielfwe döma hwad för
laster måst ha fått burkap i Swia = welde; Men,
at vprickrigt och tort wissa dig rena sanningen i drat,
så tror jag, at Sverige är öfwerwinneftigt utan
högfärd och afwundsiuka; men hwad ha wi dock för
en tack derföre annan än at utlänningen ler at oss?
Hwar kommer det då ifrån och hwem är orsaken? Kä-
re låt oss fråga efter och söka råda bot der på. Her-
rar Patrioter, jag har så mycket at säga, som Sabel-
hus,

lins, när han vill bemantla sitt skygga intresse;
men en så angelägen sak lärer hos Eder intet behöfswa
många ord, och hos de andra lärer jag lika mycket
öfratta, om jag skrifwer mera = = = =

Patrioten mår utom det icke wäl, derföre nöd-
gas han lägga bort pennan.

